CINE SAPĂ GROAPA ALTUIA

— Fabulă orientală —

Ştim cu toţii zicătoarea: „cine sapă groapa altuia, cade singur într'însa".

Iată acum şi o veche fabulă orientală, care ne spune cât de adevărată este această zicătoare.

Un leu era stăpân pe o pădure întinsă şi pe o poiană nu mai puţin întinsă. Intr'una din zile, leul acesta, trebuind să plece undeva la drum, chemă pe maimuţă, care era primul lui sfetnic, şi îi zise: „In lipsa mea, să nu dai voe nici unui animal să-mi calce pădurea şi poiana".

Dar după plecarea leului, iată că veni un cerb cu cerboaica şi cu puii lor şi se aşezară în poiană, chiar lângă locuinţa leului. Maimuţa le zise: „Căraţi-vă cât mai e timp, că e vai şi amar de pielea voastră, dacă vă prinde leul p'aicea. Să ştiţi că nu lasă nici un oscior din voi".

Insă cerbul, care de felul său era lăudăros şi bun de gură, îi întoarse vorba zicându-i: „Proastă mai eşti, maimuţă urâcioasă! Tu nu ştii şi nu ai auzit că eu şi familia mea ne hrănim numai cu carne de leu şi de tigru? Crezi că-mi e teamă de leul tău? Doresc chiar să vie cât mai de grabă, că mi s'a făcut poftă de carne proaspătă".

Maimuţa rămase cam zăpăcită, auzind astfel de vorbe din gura unui cerb despre care ştia bine că este o făptură plăpândă şi fricoasă.

De aceea, nu mai zise nimic, ci aşteptă înapoierea leului.

Insă cerboaica îi zise soţului ei cerbul: „Cum de ai îndrăznit să vorbeşti aşa despre leu, care ar putea să ne dea gata dintr'o singură lovitură de ghiară? In loc să te lauzi în deşert, cel mai cuminte lucru este să ştergem numai decât putina.

— Fii fără grije, îi răspunse cerbul, căutând să o liniştească. Mai întâi, se poate ca maimuţa să ne fi minţit şi ca locul acesta să nu fie al leului. Al doilea, se poate ca leul să-şi găsească moartea, acolo unde s'a dus.

Al treilea, chiar dacă se întoarce, se poate să scăpăm de el prin vreo şiretenie.

— Ascultă ce-ţi spun şi hai să o ştergem de aicea, îi zise din nou cerboaica.

Speranţele tale că locul acesta nu este al leului sau că leul nu se va întoarce în viaţă, sunt vorbe fără rost şi fără temeiu. Iar cât despre şiretenia cu care vrei să scapi, află dela mine că o poţi păţi aşa cum a păţit-o lupul, când a încercat şi el să fie şiret.

— Ce fel de poveste e aceasta cu lupul?" o întrebă cerbul.

Cerboaica răspunse, spunând povestea ce urmează:

„Odată, un lup intră în vizuina unei vulpi, care era dusă undeva. Lupul îşi zise în sinea sa: „Când se întoarce cumătra vulpe la vizuină, o prind şi o mănânc".

Insă vulpea, care numai proastă nu este, văzu la înapoiere urme de picioare străine care duceau până la vizuina ei. „Trebue să fie cineva la mine!" îşi zise ea în gând, oprindu-se înaintea vizuinei. După aceea, strigă cu glas tare: „Căsuţa mea, cuibuşorul meu drăguţ! Dece nu îmi dai „bună ziua", aşa cum faci în toate zilele, când mă înapoiez la tine? Dacă taci, e semn că s'a întâmplat ceva rău şi că nu e lucru curat. Dacă nu-mi răspunzi numai decât, să ştii că plec şi că nu mai pun piciorul peaici".

— Hai mai bine să răspund eu în locul vizuinei şi să nu o scap pe cumătra vulpe". Şi silindu-se să-şi prefacă oarecum glasul, strigă: „Bună ziua, stăpână!".

— Am înţeles cine mi-a venit ca musafir", îşi zise vulpea şi dete fuga la un cioban, care era în apropiere şi căruia îi spuse că jupânul lup e în vizuina ei.

„Ciobanul, care era furios pe lupul acesta, fiindcă îi mâncase mai multe oi, alergă la vizuină şi îi astupă intrarea cu un bolovan mare de piatră, aşa că lupul muri acolo de foame şi aceasta din pricină că a vrut să fie şi el şiret. Vezi, aşa dar,, ce poţi păţi cu şiretenia cu care te lauzi, îşi încheie cerboaica povestea.

— Lupul acesta a fost un prost şi jumătate", îi întoarse cerbul vorba.

Insă, nici nu isprăvi bine de vorbă, că se auzi un răget groaznic. Era semn că leul se întorsese. Maimuţa îi eşi întru întâmpinare şi se grăbi să-i povestească tot ce se întâmplase cu cerbul şi toate vorbele de ocară şi ameninţările cerbului împotriva lui.

„Mi-a spus, Măria Ta, zise maimuţa, că te aşteaptă să te sfâşie şi să te mănânce".

Când leul auzi că un cerb avusese atâta îndrăzneală, nu se înfurie, ci se sperie rău de tot.

„Te pomeşti, zise el, că acest cerb nu este un cerb obişnuit, ci vreo făptură năzdrăvană mult mai puternică decât mine. De aceea, e mai cuminte să o şterg de aicea".

Insă maimuţa stăruia ca leul să nu fugă, ci să se ia cu cerbul la luptă şi la trântă.

Induplecat întru câtva de stăruinţa maimuţei, leul începu să-şi îndrepte paşii spre locul unde se aşezase cerbul. Dar înainta tremurând.

Simţindu-l că se apropie, cerbul întrebă pe cerboiacă, strigând cât mai tare: „Nevastă, dece plâng copiii noştri?

— Plâng, răspunse ea, care era învăţată de mai înainte să răspundă în felul acesta, că nu mai au carne proaspătă de leu după pofta inimei.

— Ai auzit ce a spus?" îi zise maimuţei leul, căruia îi clănţăneau toţi dinţii din gură. Făcu stânga 'mprejur şi o rupse la sănătoasa.

Maimuţa se luă după el şi începu să-i spună că s'a speriat de pomană şi că lăudărosul de cerb a vorbit aşa în vânt. Leul prinse din nou curaj şi se întoarse.

Insă cerbul, văzându-l că iarăşi se apropie, îi zise cerboaicei: „Nevastă, spune copiilor să nu mai plângă şi să fie veseli. Maimuţa i-a pus leului gând rău şi l-a induplecat să se întoarcă să-mi cadă în ghiare. O, ce bine de noi!

— Maimuţă ticăloasă! zise atunci leul. Imi doreşti moartea şi mă trimiţi să fiu sfâşiat!".

Alt ceva nu mai zise, ci se repezi asupra maimuţei, sfâşiind-o pe loc. După aceea, se grăbi să fugă de acolo, lăsând în stăpânirea cerbului şi poiana şi pădurea.

STAN PROTOPOPESCU

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 24.464—1939

„UNIVERSUL" Str. BREZOIANU 23—25 BUCUREŞTI — ROMANIA